

La família fa "molt més humana" la societat, afirmà el Papa

El Papa Francesc continua parlant de la família en les seves audiències. El 7 d'octubre va parlar de l'esperit de família: "Es podria dir que l'esperit familiar és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme", va afirmar.

13/10/2015

Audiència, dimecres 7 d'octubre de 2015

La Família - 29. Esperit de família

Estimats germans i germanes, bon dia!

Fa uns dies que ha començat el Sínode dels Bisbes sobre el tema “La vocació i la missió de la família en l'Església i en el món contemporani”. La família que camina en el camí del Senyor és essencial en el testimoni de l'amor de Déu i per això mereix tota la dedicació que l'Església sigui capaç de donar-li. El Sínode està cridat a interpretar, el dia d'avui, aquest zel i aquesta cura de l'Església. Donem suport a tot el camí sinodal principalment amb la nostra pregària i la nostra atenció. Durant aquest període les catequesis seran reflexions inspirades en alguns dels aspectes de la relació –que podem dir indissoluble!– entre l'Església i la

família, amb l'horitzó obert al bé de tota la comunitat humana.

Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i de les dones d'avui ens mostra immediatament la necessitat que hi ha arreu d'una robusta injecció d'esperit familiar.

De fet, l'estil de les relacions –civils, econòmiques, jurídiques, professionals, de ciutadania– sembla molt racional, formal, organitzat, però també molt “deshidratat”, àrid, anònim. A vegades es torna insuportable. Si bé vol ser inclúsiu en les seves formes, en realitat abandona a la soledat i al rebuig un nombre cada vegada més gran de persones.

Per això, la família obre per a tota la societat una perspectiva molt més humana: obre els ulls dels fills sobre la vida –i no només la mirada, sinó també tots els altres sentits– representant una visió de la relació

humana construïda sobre la lliure aliança d'amor. La família introdueix la necessitat dels llaços de fidelitat, sinceritat, confiança, cooperació, respecte; anima a dissenyar un món habitable i a creure en les relacions de confiança, fins i tot en condicions difícils; ensenya a respectar la paraula donada, el respecte a cada una de les persones, el compartiment dels límits personals i altres. I tots som conscients del caràcter indispensable de l'atenció familiar pels membres més petits, més vulnerables, més ferits, i encara més afectats pels desastres naturals en les conductes de les seves vides. En la societat, els qui practiquen aquestes actituds han assimilat l'esperit de família, certament no el de competència ni d'autorealització.

Doncs bé, encara que tot això se sàpiga, no es dóna a la família la deguda importància –i reconeixement, i suport– en

l'organització política i econòmica de la societat contemporània. Encara voldria dir més: la família no només no té un reconeixement adequat, sinó que no genera més aprenentatge! A vegades es podria dir que, amb tota la seva ciència, la seva tècnica, la societat moderna encara no és capaç de traduir aquest coneixement en formes millors de convivència civil. No només l'organització de la vida comuna s'encalla sempre més en una burocràcia completament aliena als vincles humans fonamentals, sinó, fins i tot els costums socials i polítics mostren sovint signes de degradació –agressivitat, vulgaritat, menyspreu...–, que estan ben per sota del llindar de la més mínima educació familiar. En tal conjuntura, els extrems oposats de l'embrutiment de les relacions –és a dir la insensibilitat tecnocràtica i el familisme amoral– s'ajunten i

s'alimenten mútuament. Això és una paradoxa.

L'Església veu avui en dia, en aquest punt exacte, el sentit històric de la seva missió respecte de la família i de l'autèntic esperit familiar:

començant per una atenta revisió de vida, respecte d'ella mateixa. Es podria dir que “l'esperit familiar” és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme.

Està escrit amb lletres ben clares:

«Vosaltres que en altre temps éreu lluny –diu sant Pau– [...] ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (*Ef* 2, 19). L'Església és i ha de ser la família de Déu.

Jesús, quan va cridar Pere perquè el seguís, li va dir que el faria “pescador d'homes”; i per això necessitava un nou tipus de xarxes. Podríem dir que les famílies d'avui són una de les

xarxes més importants per a la missió de Pere i de l'Església. Aquesta no és una xarxa que fa presoners! Al contrari, deslliura de les aigües brutes de l'abandó i de la indiferència, que ofeguen molts éssers humans en el mar de la soledat i de la indiferència. Les famílies saben prou bé què és la dignitat de sentir-se fills i no esclaus, o estrangers, o només el número d'una tarja d'identitat.

A partir d'aquí, de la família, Jesús comença el seu pas entre els éssers humans per persuadir-los que Déu no s'ha oblidat d'ells. Per aquest motiu Pere pren la força per exercir el seu ministeri. Per aquest motiu l'Església, creient a la paraula del Mestre, surt a pescar a mar obert, convençuda que si fa això la pesca serà miraculosa. Que l'entusiasme dels Pares sinodals, animats per l'Esperit Sant, pugui fer créixer l'impuls d'una Església que deixa les

velles xarxes i es posa a pescar
confiant en la paraula del seu
Senyor. Preguem intensament per
això! Crist, d'altra banda, ha promès i
ens encoratja: si fins i tot els pares
dolents no neguen el pa als fills que
tenen gana, imaginem-nos si Déu no
donarà l'Esperit a aquells que –
encara que siguin imperfectes– el
demanen amb apassionada
insistència (cfr Lc 11, 9-13)!

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-
fa-molt-mes-humana-la-societat-afirma-
el-papa/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-fa-molt-mes-humana-la-societat-afirma-el-papa/) (11/08/2025)